

[Finansministeren.]

tingets Stilling til Finansloven erklærede den ærede Ordfører, at Landstinget har ikke alene Ret, men Pligt — det ærede Medlem lagde stærk Vægt paa Ordet Pligt — til at modsætte sig visse Ting paa Finanslovforslaget, som er vedtaget af Folketinget. Ja, det er godt at have stor Pligtfølelse, det maa man beundre. Men denne Pligtfølelse gav sig dog kun Udslag paa begrænsede Omraader. Der var mange andre Bevillinger, som man i og for sig kunde ønske ændret, erklærede den ærede Ordfører. Denne Begrænsning er jeg naturligvis taknemmelig for, men jeg har vanskeligt ved at forstaa den Moral, at man føler sin Pligt saa brændende overfor ganske specielle Punkter, medens man paa andre Punkter, hvor man ogsaa kunde ønske Ændringer, kæmper imod sig selv og vinder Sejr, saa man ikke behøver at følge sin Pligtfølelse. Jeg tror nu alligevel, det er mig, der har Ret. Jeg tror, det vil være uklogt af Landstinget at gøre den Slags Ting, da Landstinget derved mister den Berettigelse, man fra anden Side gerne vil tilkende det. Jeg mener ikke, at Landstinget er et nødvendigt Led i den danske Konstitution, men de, der skal forsvare dette Synspunkt, hævder, at det er Landstingets Pligt at prøve og overveje de store Spørgsmaal, saa man kan være sikker paa, at der ikke sker noget alt for uovervejeth. Hvorledes udøver da Landstinget denne prøvende og overvejende Stilling, denne betænksomme Undersøgelse af hvert enkelt Spørgsmaal? Ved at stille nogle ganske almindelige Forslag om at forhøje enkelte Udgifter paa Finansloven. Hvis det skal være Resultatet af den prøvende og undersøgende og overvejende Virksomhed, som Landstinget har, er der vist adskillige Mennesker her i Landet, som begynder at tvivle om, at det er nødvendigt at opretholde Landstinget. Jeg tror, det vil være uklogt af Landstinget at rejse en politisk Konflikt paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Bevillingerne skal være nogle Tusind Kroner højere paa et eller andet Punkt i Finansloven. Det har ogsaa været det gamle Venstres Standpunkt, men der er saa mange gamle Venstre-Standpunkter, som er forsvundet. Tidligere var Venstre ganske klar over, at saadan noget skulde Landstinget ikke blande sig i.

Den ærede Ordfører (Hauch) mente stadig, det var et overordentlig favorabelt Tilbud, der var gjort mig ved Forslaget om at lade de Folk, der har deres Børn gaaende i offentlige Skoler, betale en Forhøjelse af Tilskuddet til de private Skoler. Det er

muligt, at der ogsaa ligger et moralsk Synspunkt bag dette, men jeg kan egentlig ikke begribe, hvorfor det er en større Dyd at lade sine Børn gaa i privat Skole end i en Statsskole; det bestemmes vel af, hvad man har bedst Anledning til. Den ærede Ordfører sagde, at der var sikkert mange, som havde deres Børn gaaende i en Statsskole, og som godt havde Raad til at betale højere Skolepenge. Ja, det er der sikkert. Men jeg kender ogsaa adskillige Folk, der har deres Børn gaaende i privat Skole, og som godt havde Raad til at betale højere Skolepenge, men som ønsker et Tilskud som det, der foreslaas her, saa den Side af Sagen tror jeg ikke, man behøver at fortsætte Forhandlingen om. Den Tankegang, som Venstres Forslag er Udtryk for, vil jeg i alt Fald aldrig kunne give min Tilstutning; den er efter min Mening ganske uretfærdig, baade økonomisk og socialt.

Jeg anser dette for at være et Forsøg fra Landstingets Side paa at vise, at Hovedindflydelsen paa dansk Politik ligger i Landstinget; her kan man gøre, hvad man vil, og navnlig paa Finansloven, som man ved skal igennem. Man kan sætte Regeringen og Folketinget Kniven paa Struben og sige: Vil I have en Finanslov, maa I tage den i den Skikkelse, som Landstinget vil give den. Men det har aldrig nogen Sinde været Meningen, hverken hos dem, der gav den danske Forfatning, eller hos dem, der siden har kæmpet for at haandhæve den.

Ordføreren (Hauch): Den højtærede Finansminister fremsatte angaaende Skoleafgiften nogle almindelige Betragtninger om, hvorvidt det er berettiget eller uberettiget at give saa og saa stort et Tilskud til de private Skoler og saa og saa store Lempelser til den offentlige Skole. Det er jo ikke det, det drejer sig om. Den højtærede Finansminister gaar udenom det, det drejer sig om, naar han taler om Sagen paa den Maade. Der foreligger ikke noget Lovforslag, som har til Opgave at fastlægge nye Regler for Tilskuddet til de private Skoler. Dersom det var et saadant, vi havde til Behandling, var den højtærede Finansministers Argumentation rigtig, saa kunde vi drøfte det, og saa kunde vi paa Baggrund deraf indtage den Stilling, som vi ønskede, og eventuelt forme Lovforslaget saadan, at det opfyldte Finansministerens Ønske om at faa Bevillingerne paa Finansloven ændret. Men hvad Sagen her drejer sig om, er, hvorvidt den højtærede Finansminister har opført paa Finanslovforslaget de Bevillinger, som han har Pligt til at opføre i Henhold til